

ТЭКСТ ДЛЯ ВОДГУКУ

* * *

Калі пажар гуляе па страсе,
І выбухаюць бомбы па завулках,
І вецер разам з лямантам нясе
Яшчэ гарачыя, тупыя кулі,
Калі бяжыць па сховішчах народ,
Тады, уцекшы ад агню і дыму,
З вялікай ліпы незалежны кот
На дым глядзіць нядобрымі вачыма.
Гаспадара вялікая рука,
Халодная, як лютаўская глеба,
Не лье яму у сподак малака,
А значыць, нінавошта не патрэбна.
І ў той жа час, калі халодны плёс
Дзясяткамі расстрэляных прымае,
Сабакі забіваюцца ў падмост
І разам з хатай проста паміраюць.
Ёсць людзі не такія, як яны.
Ёсць людзі, як каты, ўсяго ім мала,
Радзіму любяць толькі ў тыя дні,
Калі яна дае кавалак сала.
А я, пабачыўшы, што гіне край,
Што ён ляжыць нямы і задубелы,
Прымаю свой сабачы рай
І шчанюкоў, што ў полымі вішчэлі,
І выраню сабачую слязу,
І да Радзімы пыльнаю дарогай,
Сплываючы крывёю, падпаўзу
Лізаць яе дубеючыя ногі.

*Уладзімір Караткевіч
29 верасня 1957 года*